

început să lucreze la închisoare. Toți au avertizat-o de la început că nu ar trebui să treacă niciodată dincolo de zidurile închisorii, dar aceasta nu a oprit-o pe Catherine!

Când s-a jucat primul joc de baschet din închisoare, ea a pășit în sala de gimnastică însoțită de... cei trei copii ai săi și s-a așezat în tribune alături de deținuți. Concepția ei era: **"Soțul meu și cu mine avem de gând să le purtăm de grijă acestor oameni și eu cred că și ei vor avea grijă de mine! Nu am de ce să mă tem!"** A continuat să se familiarizeze cu ei și cu dosarele lor. **A descoperit** că unul dintre ucigașii condamnați era orb, așa ca i-a făcut o vizită. Ținându-i mâna în mâinile ei, l-a întrebat: **"Citești în Braille?" "Ce e Braille?"** a întrebat el. Apoi ea l-a învațat cum să citească. Ani mai târziu, inima lui transformată de această iubitoare purtare de grijă, avea să plângă pentru ea.

Apoi, Catherine a găsit în închisoare un surdo-mut. A mers la școală ca să învețe să folosească limbajul semnelor. Mulți au spus despre Catherine Lawes că a fost întruparea lui Isus în închisoarea Sing Sing din 1921 până în 1937.

Apoi într-o zi, ea a fost ucisă într-un accident rutier. Dimineața următoare Lewis Lawes n-a venit la lucru, așa că secundul i-a luat locul. Aproape instantaneu, închisoarea părea să știe că ceva nu era în regulă. Următoarea zi, trupul ei neînsuflețit se odihnea acasă într-un sicriu, la trei sferturi de milă de închisoare.

Când gardianul își făcea plimbarea de dimineață, a fost șocat să

vadă o mare mulțime formată din cei mai duri și mai insensibili criminali adunați ca o turmă de animale la poarta principală. Apropiindu-se el a observat lacrimi de durere și tristețe pe fețele lor. Știa ce mult au iubit-o ei pe Catherine!

Atunci s-a întors și le-a spus: **"În regulă, băieți, puteți să mergeți. Dar fiți atenți și întoarceți-vă diseară!"**. Apoi a deschis poarta și o procesiune de criminali s-a deplasat, fără nici un gardian, trei sferturi de milă ca să se alinieze în fața sicriului pentru a aduce un ultim omagiu Catherinei Lawes. Și toți s-au întors! Toți!

Articol preluat de pe
www.resursecrestine.com

ANUNȚURI:

Marti - ora 9 Grup de rugăciune

Joi ora 18 - Biserică

Duminică - ora 18 - Serviciu de închinare

- ora 17 - Studiu biblic

ALTE ANUNȚURI:

-astăzi este adusă pentru prima dată în Casa Domnului, ELISA, fiica familiei MORAR DACIAN și TABITA. Dumnezeu să o binecuvânteze.

SĂ NE RUGĂM PENTRU:

- cei care aud Cuvântul în penitenciare;
- cei bolnavi din biserică noastră, ca Domnul să-i întărească, să-i vindece și să le dea răbdare în suferința lor.

Pulsul Bisericii Creștine Baptiste "Biruința"

Anul IX, Nr. 401 din 3 august 2008

Adresa: Baia Mare, Str. I. Maniu Nr. 3B, Telefon: 0362.411252

VREMURI DE ÎNVIORARE

„Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se ștergă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de învioreare” Faptele Apostolilor 3:19

Oamenilor le place să se simtă bine, să vadă că lucrurile merg bine în viața lor. În ciuda problemelor, a dezastrelor naturale, a lipsurilor și a bolilor, oamenii totuși tânjesc după o viață liniștită și plină de învioreare. Astfel, oamenii încearcă să domolească focul necazurilor din viața lor fie cu alcool, fie cu distracții, programe comice de televiziune sau călătorii cât mai incitante. Problema tuturor acestor forme de învioreare este că nu pot oferi mai mult decât un confort fizic trecător. Odată întorși din concediul minunat, odată trecută starea de euforie dată de alcool sau odată încheiată marea petrecere, omul se trezește din nou în fața problemelor de zi cu zi și se prăbușește prea repede sub povara pe care este nevoit să o poarte.

Vremurile de învioreare în viața personală, în viața de familie, sau chiar în viața bisericii apar atunci când oamenii se întorc cu fața la Dumnezeu. *Când îți întorci privirea spre El*, spunea psalmistul David, *te luminezi de bucurie și nu ți se umple fața de rușine*. Întorcerea la Dumnezeu este remediul pentru lipsa de învioreare din viața oricui.

E înșelat cel care crede că lipsa banilor, a bunurilor materiale sau a altor lucruri este cauza lipsei de învioreare. Adevărata cauză este problema păcatelor nerezolvate. O viață trăită cu spatele la Dumnezeu nu are cum să experimenteze adevărata învioreare. O conștiință împovărată cu păcat nu se înviorează cu artificii și confetti, ci cu o pocăință sinceră.

Când oamenii care îl ascultau pe Petru spunând aceste cuvinte au acceptat să se întoarcă la Dumnezeu au experimentat imediat înviorearea Domnului. Înviorearea din viața ta nu depinde de ceea ce faci alții sau de ceea ce ți se întâmplă, ci de modul în care tratezi problema păcatului din viața ta.

Astăzi, poți face ca vremurile de învioreare să răsară în viața ta. Vino chiar acum cu păcatul tău la Isus Cristos și vei fi înviorat. Lasă jos povara păcatelor pentru că El a venit din cer să o poarte în locul tău pe cruce.

Nicu Lăcătuș

De ce ei? De ce eu?

De ce ei?

Pentru că sunt doar oameni și au greșit. Oricare dintre noi am putea fi acolo... Fiecare am greșit măcar o dată... Nu suntem noi îndreptățiți să-i judecăm... Își plătesc acum greșelile după legile omenirii.

De ce eu?

Pentru că acum un an am simțit chemarea: „Vino! Au nevoie de tine ...” Doar cei care sunt implicați în astfel de activități știu cum auzi cu urechile sufletului, când nu contează ce vrei tu ci doar ce trebuie să faci...pur și simplu trebuie, nu mai pui întrebări și mergi înainte. Dacă la început am crezut că porțile închisorii se vor deschide greu... m-am înșelat. Ușile inimilor se deschid și mai greu, mult mai greu. Pentru fiecare are Dumnezeu cheia potrivită. Domnul Isus a murit pe cruce pentru fiecare. E doar o problemă de timp până vor înțelege acest lucru. Știu că atunci când va îngădui Domnul, vor fi și roade. Noi punem sămânța cuvântului în inima acelor femei, iar Domnul face restul. De câte ori mergem, ne simțim mici, mici. De ce mai mergem? Pentru că, de câte ori ieșim pe porțile închisorii, suntem mari, mari. Știm că am făcut ce trebuia să facem, că nimic din ceea facem nu e în zadar Domnul fiind cu noi. Doar El știe când un cuvânt spus azi, va încolți în inima lor.

Marcela Giurgiuman

Una dintre marile bucurii pe care le am este lucrarea din penitenciar. Poate părea ceva de necrezut pentru cineva care nu a fost niciodată într-un astfel de loc, însă aceasta este una dintre plăcutele surprize pe care mi le-a făcut Domnul de-a lungul vieții de credință. Înainte de a începe să mergem acolo îmi făceam tot felul de gânduri cu privire la cum va fi în zona cu multe duhuri rele pe „metru pătrat”. Însă Domnul face minuni mari, pentru că acolo unde este EL, chiar dacă e întuneric, poate face să strălucească lumina.

De fiecare dată când mergem le spunem fetelor ce frumos e drumul de credință. Nu ușor, nu fără durere, nu un drum pavat și liniștit, dar frumos. Frumos pentru că El dă pacea în mijlocul furtunii, pentru că El este Păstorul cel bun care își dă viața pentru oi și pentru că în strâmtorare este alături de credincios.

Una dintre fete era întotdeauna foarte atentă și punea multe întrebări. Ne-a povestit că în tinerețe cunoscuse, prin niște credincioși, mai multe despre Dumnezeu, mersese la adunări și se apropiase într-un fel de Domnul, însă nu a făcut niciun pas mai departe, ci s-a căsătorit cu un necredincios și de acolo au început problemele. A ajuns să facă multe rele, inclusiv să se drogheze. Într-o ceartă pe care a avut-o cu soțul ei, ea l-a îmbrâncit (e o femeie vânjoasă) și acesta a căzut, s-a lovit la cap și după câteva zile a murit. Acum ea este închisă pentru crimă și e de opt ani la închisoare.

Această femeie a venit la ultima întâlnire pe care am avut-o foarte

supărată. Nu mai citise nimic în Biblie și nu se mai rugase demult pentru că s-a simțit foarte vinovată. Ne-a spus că după ultima vizită pe care am făcut-o a avut dorința să meargă pe „*Calea aceea*” despre care i-am vorbit noi. Însă s-a certat cu cineva și a început să-L înjure pe Domnul și a spus multe lucruri rele despre El. Era tare necăjită pentru asta și ne-a fost foarte greu să o ajutăm să meargă totuși înainte.

M-am înfiorat ce poate face omul sau ce poate să zică el, atunci când este influențat de diavolul. Locul acela este plin de ființe demonice și lucrarea nu este ușoară. Câteodată fetele parcă sunt de piatră. Alteori au o inimă deschisă și primesc Cuvântul. Noi dorim să fim o lumină pe cărarea lor întunecoasă, dar e destul de greu uneori. Nu întâmpinăm nicio piedică din partea cadrelor care lucrează acolo, însă diavolul ne poate pune multe alte piedici. Le poate distra atenția sau le poate agita firea. Dar totuși nu poate opri ce s-a început. Nu ne poate opri să mergem acolo. Și nu ne poate opri să ne rugăm. Fie ca El să-și culeagă rodul la vremea potrivită și din acel loc, să mântuiască suflete rătăcite în sfera întunericului și să facă să răsară peste ele lumina feței Lui. „*Nu te bucura de mine, vrăjmașă, căci chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăși, chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este Lumina mea!*” (Mica 7:8)

Marina Pinte

În primăvara lui 1956, câteva rândunele și-au făcut cuib sus, lângă fereastră, sub tavan. Într-o zi, un ciripit

ne-a dat de veste că din ouă ieșiseră pui. Un deținut urcat pe umerii altuia s-a uitat în cuib. „Sunt patru!” a strigat el. Părinții lor păreau a nu sta o clipă. Acest fapt a schimbat discuțiile noastre despre eliberare, făcându-ne să numărăm de câte ori zburau rândunelele din cuib și înapoi ca să-și hrănească puii: de două sute cincizeci de ori pe zi! Un bătrân a spus: „Peste douăzeci și una de zile or să-și ia zborul”. Ceilalți au răs. „O să vedeți!”, a mai zis el. Într-a douăzecea zi nu s-a întâmplat nimic, dar într-a douăzeci și una, cu ciripituri și fâlfăituri, păsărelele au zburat. Noi eram foarte încântați. „Asta e rânduiala dumnezeiască”, am spus eu. „La fel are grijă El de fiecare din noi.”

Richard Wurmbrand - Cu Dumnezeu în subterană

Și toți s-au întors!

În 1921, Lewis Lawes a devenit șeful corpului de gardieni la închisoarea Sing Sing. Pe atunci regimul nici unei alte închisori nu era atât de dur ca acela de la Sing Sing. Dar când Lawes a ieșit la pensie 20 de ani mai târziu, închisoarea aceea devenise o instituție umanitară. Cei ce au studiat sistemul i-au atribuit lui Lawes meritele acestei schimbări, dar când a fost întrebat despre secretul acestei transformări, el a spus: **„Totul se datorează minunatei mele soții, Catherine, care este îngropată dincolo de zidurile închisorii”.**

Catherine Lawes era o tânără mamă cu trei copii mici când soțul ei a